

for Hæren. Det er klart, at hvis man alene ser paa Korpset, vil Avancement efter Anciennetet være at foretrække. Det vilde jo bringe langt flere op i de øverste Stillinger, end Avancement alene efter Valg med Hensyntagen til Dygtighed.

Nu siger det ærede Medlem: Ja, men det var Krigen, der havde gjort det. Ja vel, det var under Krigsforhold, man havde faaet den Lærdom, at det gjaldt om at faa de dygtigste frem, og de dygtigste fandtes fortrinsvis blandt de yngre Officerer. Nu vil jeg ikke paastaa, at man i Fredstid absolut uden Fejltagelse kan finde dem, der ogsaa ere de dygtigste i Krigstid, det kan man selvfølgelig ikke. Men, naar man finder de velbegavede og dygtige frem — og som ogsaa have et godt Helbred, thi der kræves, at de baade aandeligt og legemligt ere fuldt udrustede — saa er der meget, der taler for, at man har Hæren saaledes, at den er brugelig under alvorlige Forhold.

Jeg tror derfor, at det virkelig er nødvendigt at se paa Forholdene, som de vare i 1867, og den Praksis, som man da indførte. Der var da ikke Tale om, at man valgte kommanderende Generaler, som kun kunde sidde i et Aars Tid, eller Brigadegeneraler, som faldt for Aldersgrænsen nogle Maaneder efter, at de havde staaet i Spidsen for store Troppeøvelser. Nu siger det ærede Medlem: Ja, men der er oversprunget saa mange nu, det har gjort ondt, og det gør Skade. Jeg benægter, at det gør den Skade, det ærede Medlem mener, men selvfølgelig, naar man kommer ind i en Overgangsperiode, ville naturligvis Springene føles haardere, være mere løjnefaldende, end hvis man havde fortsat med den Praksis, som man havde begyndt i Tredserne. Naar vi igen komme ind under mere faste Forhold, vil det ikke føles saa stærkt og heller ikke være saa ofte, at Springavancement sker, det er klart nok. Man har fra Administrationens Side netop haft for Øje Forholdene, som de ere, og søgt at udfinde, hvor mange virkelige Valgavancementer det var nødvendigt at lade foretage for at faa Forholdene ordnede, som de burde være, og det er min Tro — saa megen Tiltro har jeg til det ærede Medlems Retsindighed —, at hvis det ærede Medlem havde siddet Side

om Side med mig og set paa Sagerne, som de have foreligget, vilde han i det langt overvejende Antal Tilfælde, ja sandsynligt i dem alle, have været fuldstændig enig med mig. Men det ærede Medlem kan jo ikke se alle Forholdene, som de ere, for de ligge ikke aabent for.

Her komme vi til Forfremmelseslisterne, og der vil det ærede Medlem maaske sige ved sig selv: Ja, der komme vi netop til det saarbare Punkt. Det ærede Medlem siger nemlig: Her er noget, som jeg i femten Aar har ønsket at tale om. Det er noget, som særligt har ligget det ærede Medlem paa Sinde, og det ærede Medlem gjorde sig nærmest til Talsmand for aabne Forfremmelseslister og et Forfremmelsesraad, han sagde det ikke udtrykkeligt, men hældede dog nærmest til den Anskuelse, at det maatte være det bedste. Se om Forfremmelseslister, om Forfremmelsesforhold i det hele taget, har der været drøftet uendelig ofte, frem og tilbage. Nogle holde paa det ene og nogle paa det andet, og der kan ogsaa siges meget pro et contra om disse Spørgsmaal. Forfremmelseslister skulle vi jo have, for det staar i Loven, det ved det ærede Medlem, om de skulle være aabne eller lukkede (*Martin Madsen Halsted*: Nej, det staar ikke i Loven). Nej, men det kan man jo tale om. Der er saa meget, som taler for, at de skulle være lukkede, og det er efter mit Skøn det heldigste.

Nu have vi her i Landet ikke absolut lukkede Forfremmelseslister, det ærede Medlem kender jo Tjenestereglementet og ved, at der er Tilfælde, hvor vedkommende Chef skal gøre sin underordnede opmærksom paa, om der er Fejl hos ham, som han kan rette, vi have altsaa ikke absolut lukkede Forfremmelseslister. Men der er den Fordel ved de lukkede Forfremmelseslister, at vedkommende, der skal skrive paa dem, ved, at han kan trygt — saadan burde det i alt Fald være — skrive sin virkelige Mening uden at være angst for sine Kammeraters Misopfattelse. Da det nu gælder om at faa Forfremmelseslisterne saa gode og navnlig saa korrekte som muligt, tror jeg, at det har sin Betydning, at vedkommende ved, at han kan skrive den fulde Sandhed, sin fulde Opfattelse af den, han skal bedømme.